

Mircea MORARIU

REȘIȚA

O dilemă și soluțiile ei

Ținând cont de detaliul nicidecum minor că, la momentul actual, Teatrul „G. A. Petculescu“ din Reșița dispune de o trupă tânără (ceea ce nu e rău), dar eminentemente tânără (fapt ce ridică oarecari probleme), că îi lipsesc actorii „de vârstă“ și că invitarea în regim de colaborare a unor artiști din afara instituției nu e tocmai la îndemână din motive financiare, e cât se poate de limpede că întocmirea unui repertoriu de natură să răspundă statutului instituției, dar și gustului publicului nu e o operație deloc ușoară. Așa încât se naște firesc întrebarea dacă e mai util ca oferta repertorială să fie mai îngustă ori să se recurgă la un oarecare compromis, în sensul ca actorii tineri să interpreteze partituri din dramaturgia clasică care, în condiții normale, ar fi jucate de colegii mai maturi. Sunt indicii că directoarea Teatrului reșițean, actrița Mălina Petre, a încercat să soluționeze respectiva dilemă optând pentru cea de-a doua soluție, solicitându-le astfel implicit spectatorilor să accepte, pe lângă convenția specifică artei teatrale, o a doua, așa cum se întâmplă ori, mai degrabă, se întâmplă prin spectacolele de la „Casandra“.

În asemenea condiții s-a născut spectacolul cu piesa *Pygmalion* de G. B. Shaw regizat de Adrian Nistorescu. E sigur că directorul de scenă, împreună cu scenografa Ana-Iulia Popov, a dorit să scoată montarea din canonul, poate ușor prăfuit, al teatrului burghez. numai că pentru a-și putea îndeplini respectiva aspirație ar fi fost necesar să fie identificată o formulă integratoare, unitară stilistic. Or, în spectacolul de la Teatrul „G.A.Petculescu“ se amalgamează tonul realist, cel caricatural și metafora poetică. Din această din urmă modalitate aș reține ca foarte bine realizate două secvențe – cea în care, cu ajutorul cortinei transparente, e vizualizată marionetizarea Elizei de către profesorul Higgins și colonelul Pickering, dar și cea a dansului de „eliberare“ al fostei florărese. Dacă acest joc dintre metaforizare versus cheie realistă poate fi considerat izbutit, nu același lucru l-aș putea spune despre inserturile caricaturale, dintre care cel mai flagrant, prin raportare la întreg, e cel ce se petrece în chiar prima secvență din spectacol cea din fața Operei „Covent Garden“. Urmărind secvența în cauză, la definirea căreia contribuția cea mai consistentă o are jocul actorilor Iustina Prisăcaru și Florin Ruicu, ai putea crede că aceasta e formula de spectacol. Lucrurile nu se întâmplă deloc așa, singura care mai recurge la caricatură, dar cam pe nepusă masă, fiind scenografa, care e în gravă eroare în cazul costumelor. E greu de explicat de ce, pe mai toată durata spectacolului, profesorul Higgins e înveșmântat asemenea unui majordom, de ce menajera, doamna Pearce, poartă un costum viu colorat (poate că astfel se dorește sugerarea ideii că prin casa Higgins s-a petrecut „un transfer de putere“), nu înțeleg nicidecum de ce un Doolittle, proaspăt îmbogățit și pregătit de însurătoare, apare cu niște pantaloni rătăciți din Caragiale, îmi scapă rațiunile în virtutea cărora colonelul Pickering poartă costum de colonel, deși e în retragere“. Și ilustrația muzicală e extrem de amestecată, un fel de „de toate pentru toți“ ori „muzică pe adresa dumneavoastră“, pe „play list“ figurând ritmuri moderne, pagini simfonice de referință, dar și tangouri celebre. Decorul e mai

izbutit, gândit în formulă minimalistă ce se dovedește funcțională, salvând regizorul de la pericolul de a parcurge calea bătătorită ce constă în inserarea unor fragmente din *My fair lady* spre a acoperi timpii morți necesari schimbărilor de spațiu.

Indecizia regizoral-scenografică se repercutează asupra jocului actoricesc. Silită de costum, Mălina Petre compune o doamnă Pearce nițeluș cam prea frivolă. Constantin Bery reușește să depășească handicapul de vârstă, nu recurge la compoziție și bine face, are numeroase momente când cucerește publicul. Camelia Ghinea subliniază cu succes schimbările de atitudine ale mamei profesorului Higgins. Ștefan Abrudan, Loredana Luca și Gianina Iconaru au apariții credibile, chiar dacă, așa cum e cazul primului actor menționat, și aici apare problema handicapului vârstei. Dan Mirea are o seamă de motive (le-aș fi dorit mai numeroase) spre a considera că rolul profesorului Higgins nu e doar de trecut pe fișa personală de creație, deși actorul mai are de rezolvat o serie de probleme la capitolul frazare, cu atât mai flagrante cu cât interpretează un specialist în fonetică. Delia Lazăr e chiar foarte bună în dificilul rol Eliza Doolittle, cu un plus de strălucire în deja menționata scenă a dansului, ca și în cea a ceaiului. Dincolo de rezervele menționate, *Pygmalion* rămâne un spectacol cu rost, o etapă de lucru în programul bine conturat de re poziționare a Teatrului reșițean în zona semnificativă a instituțiilor românești de spectacole.

Teatrul „G.A. Petculescu”, Reșița – *Pygmalion* de G.B. Shaw. Regia: Adrian Nistorescu. Scenografia: Ana-Iulia Popov. Distribuția: Delia Lazăr, Dan Mirea, Ștefan Abrudan, Constantin Bery, Camelia Ghinea, Loredana Luca, Iustina Prisăcaru, Florin Ruicu, Mălina Petre, Gianina Iconaru, Sorin Fruntelată, Florin Ibrași.